

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΩΝ

Β'.

Όταν, μετά τό θορύβου μου αυτόν στό «Ρουί-Μπλάζ», πωχάρει ή Σάρα Μπερνάρ στήν αυτοβιογραφία της, γράφει σάντι μου, έβρινα πολλή ή ώρα ζουβεντιά...

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Έτσι περάσαμε μαζί δόξολογή τη νύχτα. Τέλος, στις έφτά τό πρωί πήραμε ένα άμάξι. Ώδήγησα τη φίλη μου στό σπίτι της και έπειτα επί μία ώρα έκανα ένα μεγάλο περιάτο μόνη μου.

Είχα σημειώσει ως τότε πολλές έπιτυχίες, μιά καταλάβαινα καλά, ότι ή έπιτυχία του «Ρουί-Μπλάζ» ξεπερνούσε όλες τις άλλες.

Πήγαινα συχνά τό πρωί στό σπίτι του Βίκτωρος Ούγκώ, ό οποίος ήταν πάντοτε γεμάτος γοητεία και χαλάρωση. Όταν γνωρίστηκα πολύ καλά πιά μαζί του, του διηγήθηκα τις πρώτες μου έντιμότητες, όλα τά ήλίδια αισθημάτων μου εναντίον του και τέλος τις κακοήθειες που μου έλεγαν εις βάρος του.

Τότε ο μέγας ποιητής, γυρίζοντας προς την κυρία Ντρονέ, τη γλυκύτα συντροφιστά μου, της είπε χαμογελώντας μελαγχολικά: — Τό κακό έργο των μοιχηρών είναι νά σκοραρίζουν γύρω τους την λάμνη.

Κι έπειτα άρχισε νά μιλά ή επί πολλή ώρα. «Ω! δέν μιλούσε γιά μένα, αλλά γιά τη νέα γενιά, στην οποία άνηρα κι' εγώ και στην οποία ή άσπρη και θρησκευτική ανατροφή σκόπριζε τό πνεύμα κι' έζλωνε στην καρδιά της σέ κάθε μεγάλο αίσθημα.

Όταν άφησα τόν Βίκτωρα Ούγκώ, έκείνο τό βράδι, έννοιωθα πιά τόν έαυτό μου άξιο της φιλίας του. Πήγα τότε στό σπίτι του Ζυρζαντέν, μιά είχε βγει έξω. Ήθελα πολύ νά μιλήσω κ' έναν άνθρωπο, ό οποίος αγαπούσε τόν μεγάλο ποιητή και γι' αυτό από του Ζυρζαντέν πήγα στό σπίτι του άλλου μεγάλου θαυμαστού του, του στρατάχου Κανγκρέντ.

Έκει όμως μιά μεγάλη έκπληξη με περίμενε. Τη στιγμή που κατέβαινα άπ' τό άμάξι μου, λίγο έλειψε νά πέσω στην άγκαλιά του στρατάχου, ό οποίος την ίδια στιγμή άκριβώς έβγαινε άπ' τό σπίτι του.

— Πώς; μου είπε γελόντας, πόσες μέ είδε. Τι τρέχει; Πώς ήρθατε εδώ... Μήπως άνεβλήθη τό γεύμα; Έγώ δέν κατάλαβα ούτε λέξι από τά λόγια του και τόν εντύπριζε ζαχαρωμένη.

Τότε έκείνος κατάλαβε και μου είπε: — Μιά ξεχάσατε, ότι κ' έχετε προσκαλέσει σέ γεύμα σήμερα; Σέ σάς ακριβώς έρχομουν τώρα. Δέν ήξερα τί νά πώ, γιατί πράγματι τόν είχα προσκαλέσει σέ γεύμα και τό είχα ξεχάσει.

— «Α! τόσο τό καλύτερο! φώναξα τέλος. Είχα μεγάλη επιθυμία νά ζουβεντιάσω μαζί σας... Έλάτε, σάς παίρνω με τό άμάξι μου. Τού διηγήθηκα τότε την επίσκεψή μου στόν Βίκτωρα Ούγκώ και τού επανέλαβα τά όρνια πράγματα που μου είχε πει. Πολύ άπ' αυτά ήσαν αντίθετα προς τις γνώμες του στρατάχου, μιά ό ύπεροχος αυτός άνθρωπος, χωρίς ν' αλλάξη καθόλου τις προσωπικές του άντιλήψεις, σεβόταν και θαμάσε τόν Βίκτωρα Ούγκώ.

Γιά νά λάβετε μιά ιδέα του στρατάχου, άκούστε τό παρακάτω ανέκδοτό του:

Μιά μέρα βρισκόταν μαζί με τόν Μπουνά, τόν πιο πνευματώδη και τόν πιο άγροίκο άνθρωπο της Γαλλίας, στό σπίτι μου και συζητούσαν γιά την πολιτική. Διαφωνούσαν όμως σιζιγ' και από τόν τόνο της φωνής τους φοβόμουν μήπως ή σιζιγ'η τους πάρει άσχημο δρόμο. Στο τέλος ο Μπουνά, νευρωμένος άπ' τις χλευστικές άντιλήψεις του στρατάχου, φώναξε: — Σας παρακαλώ, κόριε στρατάχα, νά γράψετε και νά δημοσιεύσετε τις φοιητές ούτοπίες που ύποστηρίζετε.

Τό γεύμα, τό οποίο είχα ξεχάσει, τό είχα όρίσει πρό πολλών ήμερών και είχα προσκαλέσει σ' αυτό τόν Πωλ ντε Ρεμιζά, τη γοητευτική δεσποινίδα 'Οινώ και τό νεαρό διπλωμάτη κ. ντε Μονμπέλ. Τούβ βρήκαμε όλους στό σπίτι μου και τούς δικαιολόγησα όσο μπορούσα πού καλά την καθυστέρησή μου.

Ποτέ δέν έννοιωσα, όσο εκείνη την ήμέρα, μιά άπέραντη χαρά, ακούγοντας τούς προσκαλεσμένους μου.

Σέ μιά στιγμή, ή δεσποινίς 'Οινώ, σκίθοντας προς τό στρατάχο, τού είπε:

— Δέν είστε της γνώμης, ότι ή νεορά μας φίλη ρηπέι νά μη στή Γαλλική Κομωδία;

— «Α! 'Οχι! 'Οχι! φώναξα εγώ. Είμαι τόσο εύτυχημένη στό «Όντεόν». Έξ άλλου έπαξα και στή Γαλλική Κομωδία και τόν λίγο καιρό που έμεινα εκεί, ήμουν τόσο δεστυχημένη...

— Κι' όμως, αγαπητή μου φίλη, με διέκοψε ό στρατάχος, θ' άναρχασθήτε μιά μέρα νά πάτε στή Γαλλική Κομωδία. Και όσο πιο γρήγορα θά πάτε, τόσο τό καλύτερο γιά σας...

Έπειτα από λίγες μέρες, ένα πρωί, ή καμαριέρα μου μου έδωσε μιά έπιστολή. Στη γωνία του φακέλλου ήσαν γραμμένες ή λέξεις: «ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΟΜΩΔΙΑ».

Κτύπαξε επί πολλή ώρα τό φακέλλο αυτό και κατόπιν τόν έδωσα στην κ. Γκεράρ, γιά νά τόν άνοιξη.

— Είνε, μου είπε, άφού διάβασε τό γράμμα, μιά έπιστολή του κ. Περγέν, του διεθυντού της Γαλλικής Κομωδίας. Ρωτάει άν μπορείτε νά τού όρίσετε ένα ραντεβού, είτε την Τρίτη, είτε την Τετάρτη στό σπίτι σας ή στην Κομωδία.

— Τί ήμέρα έχουμε σήμερα; — Δευτέρα.

Τότε έγχατέστηρα την κ. Γκεράρ στό γραφείο μου και της είπα: — Άπάντησέ του, ότι θά πάω αύριο στις τρεις τό άπόγευμα.

Έκείνη την εποχή κέρδιζα λίγα σχετικά πού μου είχε άφήσει ό πατέρας μου κι' έτσι δέν μου περιείχαν σαουδάνα πράγματα.

Πήγα λοιπόν και βρήκα τόν Ντυκενέλ, τόν διεθυντή του «Όντεόν», και τού έδειξα την έπιστολή.

— Έ, λοιπόν, μου είπε, τί θά κάνης; — Τίποτε, τού απάντησα. Ήρθα νά σέ συμβουλευθώ...

— Έ, λοιπόν, σέ συμβουλεύω νά μείνης στό «Όντεόν». Έξ άλλου τό συμβόλαιό σου τελειώνει μετά ένα χρόνο και δέν θά σ' άφισω νά φύγης...

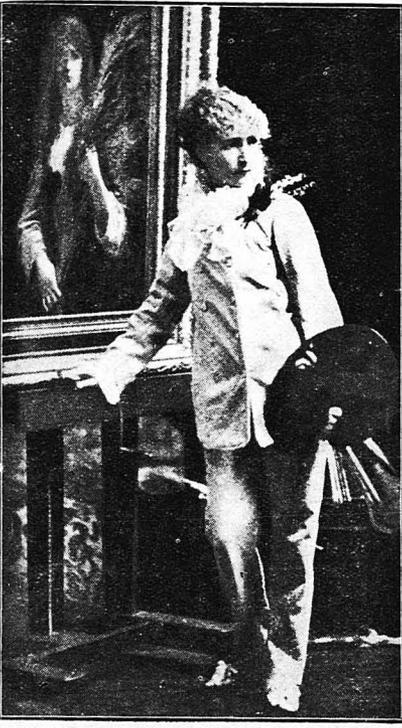
Τότε, κάνετε μου μιά αύρησι. Μου προσφέρουν δώδεκα χιλιάδες φράγκα στην Κομωδία. Δώστε μου λοιπόν έσείς άλλα τόσα και σας ύπόσχομαι νά μείνω, γιατί στό κάτω-κάτω, δέν έχω καμιά όρεξη νά πάω στην Κομωδία.

— Άκουσε, μου είπε τότε φιλικά ή συμπαιδίστατος διεθυντής μου. Ξέρεις πολύ καλά, ότι δέν μπορώ νά τά κανονίσω αυτά τά πράγματα μόνος μου. Θά κάνω ό, τι μπορέσω. Σου τό ύπόσχομαι...

Ήξερα καλά, ότι ό Ντυκενέλ κρατούσε πάντα τό λόγο του.

Έπει' από λίγο, πρόσθεσε: — Άξιο, πριν ακόμα πάς στην Κομωδία, ξανατάρασε από δω, γιά νά σου δώσω την απάντησή του συνεταίρου μου Σιγώ. Μά, πιστέψτε με, σέ περιόχισμα πού θά σ' άνηρήτη την αύρησι, μη φύγεις. Θά βρούμε άλλον τρόπο...

Την άλλη μέρα, όπως είχαμε συμφωνήσει, ξαναπήγα στό γραφείο του Ντυκενέλ, όπου τόν βρήκα μαζί με τόν Σιγώ.

Η Σάρα Μπερνάρ στο άτελί της (1878-1879).

— «Ω! κύριε Μπουνά, τού απάντησε τότε ψυχρά ό Κανουρι π' έρ, δέν χρησιμοποιούμε τό ίδιο μέσον γιά νά γράψουμε την ιστορία. Έσείς τή γράφετε με τήν πένα σας κι' εγώ με τό σπαθί μου.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Μιά καταπληκτική έρευνα)

Η μακροβιότης, πρέπει να ομολογηθῆ, δι γίνεται σπανιώτερη σίς ἡμέρες μας, ἐνὸς καλλιότατος ὑπάρχον παμπόλλα παραδείγματα μακροβίων ἀνθρώπων.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει, ὅτι ὁ Νῶε, ὁ... ἐφευρέτης, ὡς γνωστόν, τῶν κραιολῶν, ἔζησε 950 χρόνια. Ἀλλὰ καὶ οἱ γυιοὶ του δὲν ὑπέστησαν ἀπ' τὸν πατέρα τους σὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας.

Ἐπίσης ὁ ἱστορικός τῆς ἀρχαιότητος, Φλέγων, γράφει ὅτι ἡ Σιβύλλα τῆς Ἐρυθραίας, ἔζησε κατὰ τὸν δῶδεκα αἰῶνα 1000 χρόνια καὶ ἡ ὁμώνυμη τῆς Σαμίας 500.

Ὁ Σενωφὼν ἀναφέρει, ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἔζησε 600 χρόνια καὶ ὁ γυιὸς του 200 καὶ παραπάνω.

Ἐπίσης, κατὰ τὸν Ὀμηρὸν, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοῦς δώδεκα γυιοὺς τοῦ Νηλεΐου, τοῦ βασιλέως τῆς Πύλου, πέθανε σὲ ἡλικία 300 ἐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν προσώπων τῆς ἀρχαιότητος, ἀναφέρεται ὡς μακροβίος καὶ ὁ Ἐπιμενίδης, ὁ γνωστός μάντης τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος ἔζησε 157 χρόνια.

Ῥαῖσιτος μεταξὺ αὐτῶν ποιεῖ νὰ συγκαταλεχθῆ καὶ ὁ διάσημος μηχανικός τῆς Ἀλεξανδρείας Κτησίβιος, ὁ ἐφευρέτης τῆς ἀπαιροφαιτικής ἀντίλης, ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ ἡλικία 130 ἐτῶν, συναεπεί θανατώσῃσι πτώσεως.

Ὁ Ἀτίλλας, ὁ φοβερός ἀρχηγὸς τῶν Ὀθύνων, πέθανε, ὡς γνωστόν, τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου του ἀπὸ ὑπερβολικῆς εἰσποσίας, σὲ ἡλικία 124 ἐτῶν.

Ἀπὸ τοῦς νεωτέρους μακροβίους, ἀναφέρεται ὁ Γάλλος ἰατρός Ντεκουρνέλ, ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία 110 ἐτῶν παντρεύτηκε μὲ κῆρυ 29 χρόνων καὶ ἀπέχτησε ἀρκετὰ παιδιά.

Τὰ ἀρχαία τῆς Ἀγγλικῆς δικαιοσύνης διέσωσαν ἐπίσης τὴν περίπτωση ἑνὸς γέροντος 101 χρόνων, ὁ ὁποῖος τὸ 1483 καταδικάστηκε ἐπὶ βιασμῷ καὶ ὁ ὁποῖος ἔζησε ἄλλα 68 χρόνια ἄσπαστα.

Ὁ χειρουργὸς καὶ φυσικός Σιγκῶ ντὲ Χαιρόν, κάνει λόγο γιὰ κάποιον Ραϊζούρ, ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία 105 ἐτῶν παντρεύτηκε μὲ... συναμνηστικὸν του περὶ τῶν, μὲ τὴν ὁποία ἀπέχτησε δύο γυιοὺς καὶ μὴ θυγατέρας.

Ὁ Ἴταλὸς Σεκζονδὶ Ὀγκο, πρόεδρος τῆς Βενετίας στὴ Σιμωνα, εἶδε τοὺς φρονιμότες του νὰ φυτῶνουν σὲ ἡλικία... 190 ἐτῶν καὶ πέθανε 105 χρόνων.

Ὁ γυιὰτος Μεντζέλιος δηγείται, ὅτι τὸ 1666 συνάντησε ἕνα γέροντα 120 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰσχυροτάτη φωνὴ καὶ τοῦ ὁποῖου διετηρήθητο ὡς τὰ δόντια. Ὁ γέρονς αὐτὸς ἀντάμωσε κάποτε ἕναν συνομιλιὰ του, ὁ ὁποῖος τοῦ παραπονιόταν δι' ὑπέφερε ἀπὸ συνεχῆ κεφαλόπονο καὶ θανάτῳ πονόδοντο. Ὁ πολύτερος γέρονς τοῦ ἐξήγησε τότε, ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἀσπεία τῆς ἐμφανίσεως καινοῦργων δοντιῶν καί, καθὼς ἀπεδείχτηκε κατόπιν, ἡ πρόφρησι τοῦ ἐπαγγελματιοῦσθηρες...

Τὸ 1581 γεννήθηκε σὸ Ἐλιότον ἕνας φαρὰς, ὀνόματι Σάινς, ὁ ὁποῖος ἔζησε 169 χρόνια καὶ ἐξακόσιος μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του τὸ ἐπάγγελμα του φαρὰ. Ὁ τριμῆρος αὐτὸς γέρονς διατηροῦσε πάντα ἀκμαίως τῆς δυνάμεις του καὶ μπορούσε νὰ περνήναι τοὺς πιστωτοὺς καλλιπῶντας.

Μακροβίος ἐπίσης ἦταν καὶ κάποιος συμπατριώτης τοῦ προμνησθέντος, ὀνόματι Θωμάς Πάρο, ὁ ὁποῖος ἔζησε πάνω ἀπὸ ἑνῆμισον αἰῶνα. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σκέτιναι νὰ παντρευθῆ ἡμῶς σὲ ἡλικία... 120 χρόνων καὶ πῆρε μὴ γῆρα, μὲ τὴν ὁποία ἔζησε εἰκοσι χρόνια εὐνομωμένα. Αἰτία δὲ τοῦ θανάτου του ὑπῆρχε ἡ εἰνοία τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὁ ὁποῖος, ἀκούγοντας νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Πάρο, τὸν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα του. Ἐκεῖ τὸν πρόσφερε τὸς πρεπιτοῖσες καὶ τὸν ἐβίβησε μὲ τὸση γενναιωδορία, ὥστε ὁ φιλοξενούμενος ἔπαθε ἀπὸ δυσπεψία καὶ πέθανε 152 χρόνων.

Ἐπάνω στὸν τάφο κάποιου Ἰρλανδοῦ, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1660, ἐγράμναι τὸ ἐξῆς διαμοριστικῶ ἐπιτάφιο :

«Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνα ἀναπαύεται ὁ Μαρδόν, ὁ ὁποῖος κατῶρθωσε νὰ ζήσῃ 120 χρόνια... πίνοντας μύθρα ! Ἦταν πάντα μεθυσμένος καὶ προκαλοῦσε τέτοιον τρόπο, ὥστε τὸν ἐροδοῦσαν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θάνατος. Μὴ μέρα ὅμως ποὺ δὲν εἶχε πῆρε, ὁ Θάνατος ἀπεθρασύνθη, τὸν προσέβαλε καὶ τὸν ἐκίερε».

Ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας μακροβίους, ἀναφέρεται ὁ ἐκ Νάξου Ἰάκωβος Δετσίης, ὁ ὁποῖος πέθανε 156 χρόνων καὶ παντρεύτηκε γιὰ τρίτη φορὰ ὅταν ἦταν 90 χρόνων.

Σήμερα, τέλος, ποῦθαίε ὡς γεροντότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ περίφημος Ὀθωμανὸς Ζάρο Ἁγάς.

Τότε ὁ Σιγῶ μοῦ εἶπε ἀρετὰ ἀπότομα :
— Ὁ Ντιμενὲλ μοῦ εἶπε ποῦ θέλεις νὰ φύγῃς. Ποῦ θὰ πᾶς ; Αὐτὸ εἶνε ἡλίθιο. Ἡ θέσις σου εἶν' ἔδω... Σὲ ὅπου θέατρο καὶ ἂν πᾶς, σὸ «Ζυμνὰς», σὸ «Βιοντεβίλ», σὸ «Γιατί», σὸ «Ἀμυγνὰς» θὰ ἀδικηθῆς γιὰτὶ δι' αὐτὰ εἶνε κατώτερα σου.

Τὸν κἀτάξα χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Κατάλαβα ὅμως, ὅτι ὁ συνεισφορὸς του δὲν τοῦ εἶχε μῆλοσι γιὰ τὴ Γαλλικὴ Κομοδία.

— Ἐ, λοιπὸν, δὲν εἶσαι τῆς γνώμης μου ; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὅχι ! τοῦ ἀπάντησα. Ἐξῆσας τὴ Γαλλικὴ Κομοδία.

— Ἀ ! ἀγαπῆτή μου φίλη, μοῦ φώναξε τότε, δὲν μοῦ τὰ περνᾶς ἐμένα αὐτὰ ! Ἐρῶ καλὰ, διὰ δὲν σὲ παίρνουν στὴ Γαλλικὴ Κομοδία. Ἐρῶν ἐκεῖ καλὰ τὸν στιγμαμένο χαρακτήρα σου. Τῆς ἄλλες μάλιστα ἔτρωγα μὲ τὸν πρωταγωνιστὴ τῆς, Μομιάν, καὶ καθὼς κάποιος τοῦ εἶπε διὰ ἔπαρτε νὰ σὲ πάρουν στὴν Κομοδία, λίγο ἔλενας νὰ τὸν πιῆξῃ. Καὶ ἄρχισε νὰ μιλάει γιὰ σένα μὲ σκληρότητα...

— Ἐπρεπε νὰ μὲ ἱποστηρίξῃς, τοῦ ἀπάντησα ἐξοργισμένη.

— Μὰ σὲ ἱποστηρίξα... Ἐπόρθουσα μάλιστα διὰ ἡ Κομοδία θὰ ἦταν εὐτυχίς, ἀποκτώντας μὴ ἡθλοποιὸν ἀνὰ ν' εἶσνα. Μὰ αὐτὸς ἦταν ὅπως φρενῶν. Δὲν σοῦ ἀναγνωρίζει κανένα ταλέντο καὶ σὸ τέλος εἶπε ὅτι σοῦ ζῶσει αὐτὸς, δὲν θὰ πιῆς ἐοῦ στὴ Γαλλικὴ Κομοδία !

Ἐμεινα μερικῆς στιγμῆς σιωπηλὴ καὶ ἔπειτα τὸν ρώτησα ἀπότομα :

— Ὅπου λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς ;

— Ἐχι, γίλιες φορὲς ὄχι ! οὐδὲλαξὸ ὁ Σιγῶ. Ὅταν τελειώσῃ τὸ συμβόλαιόν σου, τότε βλέπομαι... Μὰ τώρα δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς.

Καὶ μιλώντας σιωπῶνθε καὶ ἦρθε καὶ στάθηκε ἀπέναντί μου.

Μὲ τὰ χέρια του μέσ' στῆς τσέπες, ἐπρόσθεσε σὲ τόνο ἀπαισιῶ :

— Ἀ ! Ἐτσι λοιπὸν, μὲ παίρνεις γιὰ κανένα ἡλίθιο ;

Σηκώθηκα τότε ψυχρὰ καὶ, σπρώχνοντας τὸν διαφορά μὲ τὸ χεῖρ μου, τοῦ ἀπάντησα :

— Ναι, σὲ παίρνω γιὰ τρεῖς φορὲς ἡλίθιο...

Καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν σκάλα. Ὁ φτωχὸς Ντιμενὲλ μοῦ φώναξε ἀπὸ μέσα. Μὰ ἔγω, μὴ δίνοντας καμμιὰ προσοχὴ στῆς προσβολήσῃς του, κατέβηκα διὰ—διὰ τὰ σκαλοῦπια. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σύμφωνα μὲ μὴ στατιστικὴ, ἐπὶ χιλίων ἀγῶνων, ἀναλογοῦν τρανταχτῶ ἐγκληματῶια, ἐνὸς ἐπὶ ἰσχυροῦν ἐγγράμων μόνον δεκαοκτώ.

— Στὸ Φάνο τῆς Ἰταλίας, ἕνας γέρονς τριπλὸς 85 ἐτῶν, χιτύπησε τραχίως σ' ἕναν τοῦχο καί... ἔθανοῦθῃς τὴν ὄρασι του.

— Ὁ μέγας Ἀγγλὸς διηγηματογράφος Κάρολος Λίνεας πέθανε ἀκμῆτοχος.

— Στὸ Βέρα Κροῦξ τοῦ Μεξικῶ ὑτάχθη ἕνα κυπαρίσι ποὺ ἔχει ἡλικία παλῶν χιλιάδων ἐτῶν.

— Ὑπολογίζεται διὰ σὲ κάθε ταξιδιὸν μεγάλου ὑπερωκεανείου πᾶζων 3.000 περιῶν γυμνασῶν, διαφόρων εἰδῶν.

— Ἡ ἀμορφία τῆς μήτις παιεὶ ἀμύσιος, ἀρκεῖ νὰ βάλομε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδα μας μέσα σὲ ζεστότατο νερὸ.

— Τὸ πρῶτο καπέλλο κατασκευάστηκε στὰ 1510 ἀπὸ κάποιον Φλέμυ.

— Γιὰ νὰ καταβληθῆ ἕνα λιοντάρι, χρειάζονται πέντε ἄνδρες, ἐνὸ γιὰ τὴν τίρη μῶλις ἀρκοῦν ἑνῆρα.

— Τὰ βαθύτερα χρυσοφρονεῖα βρισκονται στὴν πόλι Εὔρικ τῆς Καλιφορνίας.

— Στὴ Γρενάδα ὑπάρχει ἕνα περίεργον φυτὸ, τοῦ ὁποῖου ὁ χιμὸς μοῦαίε καταπληκτικὰ μὲ τὴ μελάνη.

— Στὴν Κίνα, ἡ ἱποθήριες νύφες σὸ χτένισμα τῆς κόμης του ἀφίνουν μονάχα ἕνα κότσου, κάτω ἀπ' τὸν ὁποῖο δένουν ἕνα μικρὸ κόμπου, γιὰ νὰ δεῖθουν διὰ ἤρωτον γαμπρῶ.

— Στὴ Φλωριδα ἡ νοικοκυράδες συνήθισον νὰ τριβουν τὰ πατώματα τῶν σπιτιῶν μὲ φλοῦδες πορτοκαλλίων, τὰ ὁποία ἐκεῖ παράγονται ἀφθόνως.

— Ὁ κάπνους φτενιέθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη κατὰ τὸ 1558.

— Πρὸ ἡμερῶν πόφρησε στὴν Κορσικὴ ἕνα ἄλογο, ποὺ εἶχε φτάσει σὸ ἀνώτερο ὄρο τῆς ἡλικίας μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, δηλαδὴ σαρανταδὺ ἐτῶν.

— Σύμφωνα μὲ μὴ στατιστικὴ, κάθε ἄνθρωπος γράφει, κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως, διὸ ἐπιστολές.

— Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴ διάρκεια ἐνὸς ἔτους ἀνογοκλείνει τὰ μάτια του περίου 4.000.000 φορὲς.

— Τὰ νομίσματα τῶν Ταταρῶν εἶνε καμωμένα ἀπὸ φλοῦδα μοιριάς, ἐπάνω στὴν ὁποία ἀποτυπώνουν τῆς μορφῆς τῶν ἀρχηγῶν τους καὶ ἀφοῦ ξεραθῶν, τὰ θέτουν σὲ κυκλοφορία.

